

Добромира Василева

Рождество Христово (или Коледа, както повечето хора наричат този празник) обикновено е източник на смесени чувства. Първо е усещането за радостно очакване. Свързвам го повече с детството си, с времето, когато създаването за онзи неизвестен подарък можеше да ме държи будна до късно през нощта. Друго много силно усещане по Коледа е усещането за празник. Нещо започва да се променя в теб, като видиш първите коледни украси по витрините, като видиш как учениците се прибират от училище, нахлупили смешни гжуджешки шапки със звънчета, като от всяка отворена врата те застига мелодията на „Тиха нощ“ във всякакви възможни и невъзможни аранжировки. У дома започва обсъждане на специалното меню, сега се за десерти и ордьоври, които изискват повече време, но пък винаги се посрещат с еднородно и безрезервно одобрение от цялото семейство. Купуваши си нови ботуши и си казваши: „Е, какво толкова! Празник е, нека малко се погледим.“ Изобщо цари чувството, че това време не е като останалите дни през годината, че сега ще сме по-весели, ще се радваме

болната ни планета. Понякога именно Рождество е повод да си припомним отдавна отминали щастливи събития, за които прекрасно знаем, че никога няма да се повторят; за хора, напуснали този свят; за несбъднати детски мечти... Така че понякога си казваме: „Аман от празници! Разстройват ни ежедневието и само ни претоварват емоционално“.

С две думи, откровено трябва да си дадем сметка, че преживяваме разочарования. Дори и от светли празници! Като поразмислих върху това, осъзнах, че дълбоко в себе си винаги съм искала да призная: „Да, разочарована съм. Съжалявам, но това, което съм очаквала - и то с право, - не го получих. Не знам защо. Дори и винаги да е в мен, все пак - разочарована съм!“ Размишленията ми се прехвърляха върху живота въобще и реших, че дори и от Бога съм мъничко разочарована. Очаквах от Него по-други неща... После с чувство за вина Го помолих за прошка, че по този начин Го принизявам и Го поставям наравно с обикновените неща - като коледните подаръци или хубавия филм. Тогава през погледа ми изплува образът

това е неговият трагизъм. За мен няма по-трагичен образ от него не само в Библията, но изобщо в историята. Ако погледнем съдбата му от космическа гледна точка, тя не е трагична, защото вечната му награда се пази и той ще прекара вечността в присъствието на самия Бог. И тогава със сигурност ще се усмихва. Но ако погледнем от земна перспектива, едва ли бихме открили по-трагична фигура.

Върху плещите му лежи най-отговорната и неблагоприятна мисия, възлагана някога на смъртен човек - да подготви един народ за идването на очаквания Месия; народ, който чака съвсем друг Месия и си представя подготовката за Неговото идване по съвсем различен начин. Обречен е да живее сам и неразбран; тълпите да се чувстват привлечени към него и в същото време да се страхуват от него. Думите му са тежки, дори оскърбителни; големите и важни хора на неговото време го избягват и настройват простолодуето срещу учението и делото му. Той чака своя Месия и Го разпознава за разлика от сънародниците си, но все пак не успява да

вярно, че в миг на пророческо прозрение той лично е казал: „Той трябва да расте, а аз да се смаявам“, но... смаяването му вече стига до унижение и страдания. И накрая, една нощ някакъв войник влиза в килията, гру-

вече не пита за него, как новият Учител е проглушил ушите на всички с доста странни и нови учения, как фарисейската и садукейската партии бръмчат като разтревожени кошери. За пръв път са преглътнали веков-

За мен няма по-трагичен образ от него изобщо в историята.

Ако погледнем съдбата му от космическа гледна точка, тя не е трагична, защото той ще прекара вечността в присъствието на самия Бог.

И тогава със сигурност ще се усмихва.

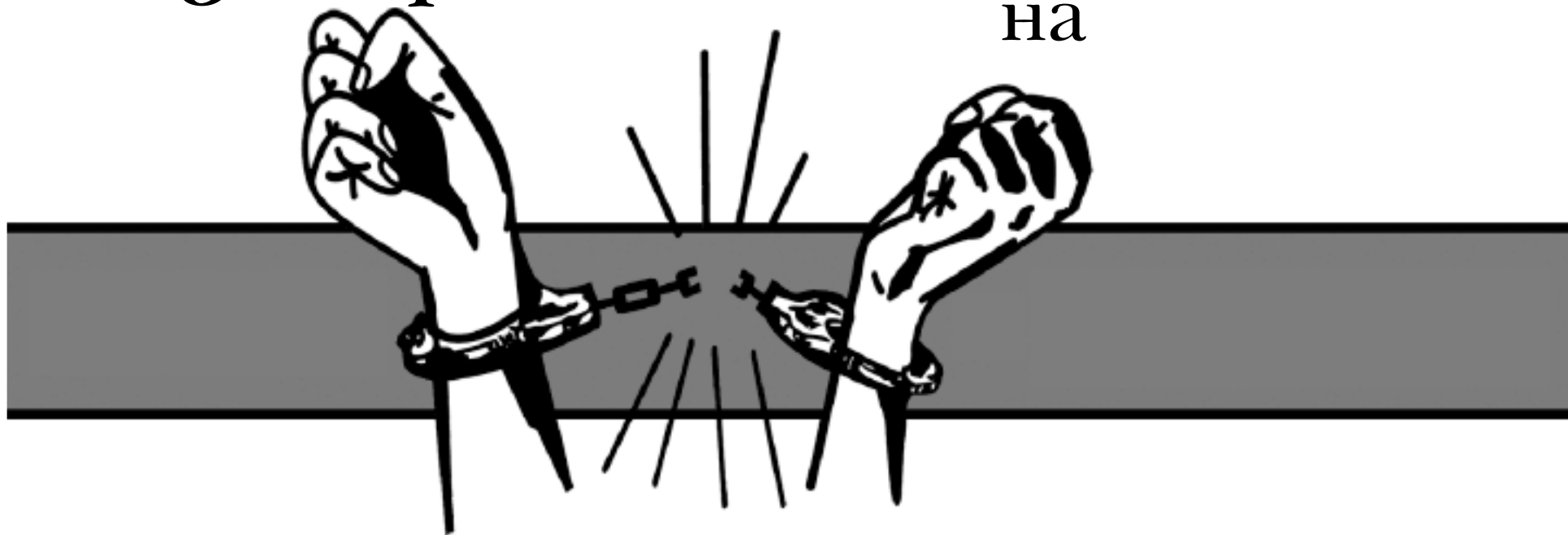
Но ако погледнем от земна перспектива, едва ли бихме открили по-трагична фигура.

бо го разтърсва за рамото да го събуди, с помощта на копието го избутва навън в студената нощ и, както е замаян и още сънен, без никой да му даде каквото и да е обяснение, му отсичат главата, за да я поднесат върху сребърен поднос - още топла и с незатворени очи - като топ-атракцията на една пиянска оргия.

Колкото повече размишлявам върху живота и съдбата на този библейски великан, толкова по-леко понасям собствените си несгоди и разочарования. Те започват да ми се струват

ната си вражда и взаимно презрение, за да се обединят срещу новия Учител. А Той прави много чудеса, но не хае за народната любов, не организира никакви войски, не се интересува от трона, няма политически амбиции; напротив, сякаш нарочно настройва влиятелните и могъщите срещу Себе Си - просто не си знае интересите. И вече започват да се чуват сериозни и опасни гласове срещу Него. Нищо чудно, както са тръгнали нещата, скоро да дойде да му прави компания в затвора. Тогава Йоан изрича на глас

Разочарованията на

Рождество

на повече благополучие, ще преживеем по-хубави неща.

Не мога да подмина обаче тъжната истина, че Коледа поражда не само положителни емоции. Гледките на човешко нещастие, на старост и разруха, на изоставени и ненормални деца потискат и внасят дисхармонична нотка в празничното настроение; напомнят ни, че въпреки празника, въпреки вкусната трапеза, въпреки новите грехи и подаръците, светът продължава да е все така несправедлив, тъжен и сив; че смъртта не е изчезнала внезапно от биографията на

на Йоан Кръстител...

В моите представи Йоан Кръстител винаги е бил рошав човек с малко див поглед, който никога не се усмихва, говори властно с много силни, дори обидни думи, но в известна степен се чувства самотен и неразбран; няма кой знае каква култура на общуване, храни се с неща, които карат хората да го поглеждат с любопитство втори път, и изобщо е леко „странен“, сякаш е попаднал не в правилната епоха. Но ако има нещо, което го доминира над всички останали елементи в личността му,

разбере защо всъщност идва Той и как ще протече животът му. Когато омразата на управляващите към Йоан Кръстител излиза извън контрол, го хвърлят в затвора, за да мъкне. Надяват се, че постепенно народът ще го забрави, ще забрави и острите му думи. И ето, той лежи там - сам, изоставен, болен, на тъмно и влажно; дни, месеци... Единствено неколцина от останалите му верни ученици го посещават от време на време. По-голямата част от тях са възлюбени новия Учител и са тръгнали след Него. Е,

дребни, направо неудобно значителни; сякаш се топят пред очите като герои от анимационен филм. Ще ви припомня пълните с болка думи на Йоан Кръстител към неговите ученици. Той обикаля тъмната си килия, често се хваща за пръчките и се ослушва за стъпките на някого - когото и да е, - който да дойде и да поговори с него; който да му разкаже какво става там, навън. И те идват. Не много често, но все пак идват, не са го забравили съвсем. Разказват му как тълпите си имат нова звезда, как почти никой

въпроса, който пари ума му от доста време: „Идете и Го попитайте, моля ви!“ „Ти ли си Онзи, Който има да дойде, или друг да очакваме?“ (Лука 7:18) Ами ако целият ми живот е бил една чудовищна заблуда? Ами ако историята за необикновеното ми раждане е била измислена от моя благочестив баща просто за да прикрие някаква срамна тайна или да ме накара да се чувствам по-специален? Ами ако Божият глас, който съм чувал през годините, всъщност не е бил Божият глас?

Продължава на стр.13